

יום שלישי 17 אוקטובר 2023

לכבוד

ד"ר בועז לב

נציב קבילות הציבור למקצועות רפואיים

משרד הבריאות

ת.ד. 1176

ירושלים, 9101002

בדואר רשום+אישור מסירה
מבלי לפגוע בזכויות

ד.ג.

הנדון: תגובת ד"ר ילנה קוגן לתלונת גב' אירינה אוסטרובסקי [פנייה מס' 652907]

1. משרדי מייצג את עניינה של ד"ר ילנה קוגן, הנילונה (להלן גם: "הרופאה") בעניין שבנדון.
2. את התכתובת בעניין אבקש לנהל מול משרדי.
3. מרשתי קיבלה בימים האחרונים [ספטמבר 2023] פנייה ממכבי שירותי בריאות, כאילו קיימת נגדה תלונה, ורק לאחר מאמצים ניכרים, "הצליחה" לקבל את מכתב התלונה **המצ"ב** למכתבי זה. אציין עוד כי מכתבו של נציב קבילות הציבור למקצועות הבריאות (להלן: "הנציב") ממכבי שירותי בריאות נושא את התאריך 20.2.22!! כלומר לפני יותר משנה וחצי, וממוען לגבי טלי צינמון מפניות הציבור ממכבי שירותי בריאות, ומכתב זה מעולם לא הגיע למרשתי או אליי, למרות שייצגתי את עניינה מאז שנת 2020. לציין כי המסמכים המצורפים כאן נאספו תחת ויתור סודיות רפואית של המתלוננת במועד הגשת תביעתה נגד [גם] ד"ר קוגן, והתצהירים המצ"ב הוגשו כראיות לתיק בית המשפט על ידי ב"כ ממכבי שירותי בריאות [הנתבעת הנוספת].
4. מצורפת תגובתה של מרשתי (להלן גם: "התגובה").

מבוא:

5. מדובר בתלונה שהוגשה בחוסר תום לב, לאחר שהאירועים נשוא התלונה התבררו במסגרת תביעה משפטית בבית משפט השלום בתל אביב.
6. מכתב התלונה שהגיע לידי ד"ר קוגן חתום על ידי גב' אירינה אוסטרובסקי ועל ידי בתה גב' וריה אוסטרובסקי (להלן גם: "המתלוננת"), ואיננו נושא כל תאריך.
7. כמו כן הוסתר, ומכל מקום לא נכתב במכתב התלונה, כי הגב' אוסטרובסקי הגישה תביעת נזיקין נגד ד"ר ילנה קוגן, אשר התבררה במסגרת ת.א. 44400-09-20 בבית משפט השלום בתל אביב, ואשר נדחתה.

מצ"ב כתב התביעה וכן העתק פסק הדין.

8. כמו כן הוסתר ומכל מקום לא נכתב במכתב התלונה, כי הגב' אוסטרובסקי הצהירה במסגרת ההליכים המשפטיים שהתנהלו בקשר עם אותם אירועים שנזכרים במכתב התלונה שלה, במסמך חתום על ידה שאושר על ידי באת כוחה, כי לא הגישה ולא תגיש כל תלונה ו/או בקשה ו/או תביעה לכל אדם ו/או לכל גוף ו/או מוסד כלשהו בקשר עם האירועים הנטענים בכתב התלונה ומוכחשים בפני עצמם. התחייבותה זו של המתלוננת כוללת כמובן גם פנייה למשרד הבריאות כמו גם לכל גורם אחר, לרבות הר"י. עינינו הרואות כי מדובר בהצהרה שקרית.

כתובת למשלוח דואר: ת.ד. 20125, תל אביב, מיקוד 6120101 | כתובת המשרד: החשמונאים 117, תל אביב

טלפון: 077-7654502 | פקס: 03-5435756 | Email: David@drshrem-law.co.il

9. משנדונו האירועים נשוא התלונה בפני בית משפט אזרחי, משנדחתה התובענה בפסק דין חלוט, וכאשר המתלוננת עצמה חתמה מתוך רצון חופשי על מסמך, והצהירה כי לא הגישה ולא תגיש כל תלונה ו/או בקשה לכל גוף ו/או מוסד בעניינים המנויים בתובענה ובמכתב התלונה, יש לחייבה להליכים המשפטיים שהתקיימו ולהצהרותיה והתחייבויותיה, וממילא, וכפי שיוצג להלן, אין כל אמת עובדתית ו/או אחרת שיכולה לשמש עילה להתערבות הנציב במקרה זה.

10. מדובר בהליך שעניינו ניסיון של המתלוננת "לסגור חשבון" עם בעלה לשעבר, ורובו ככולו מתחום דיני המשפחה וללא כל קשר למקצוע הרפואה, וגם לכן אין לנציב כל עילה להתערב בעניין שרחוק כרחוק ממערב מרשלנות רפואית או התנהלות רפואית.

11. מדובר במסע נקמה משפחתי, מאורגן היטב, של המתלוננת וילדיה נגד בעלה לשעבר של המתלוננת, ושהיא, ד"ר קוגן, רק קורבן נגרר של מסע זה. לולא הייתה ד"ר קוגן במקצועה רופאה כלל לא יכלו המתלוננת ובני משפחתה להכניס אותה לגדר מסע נקמה זה, ולהעלות נגדה טענות לא נכונות עובדתיות, לא נכונות משפטיות, שרק קשורות לנקמה שמבקשת המתלוננת לנקום בבעלה לשעבר. היותה רופאה חושף אותה למרבה הצער לטענות מכפישות שלא היה ניתן להעלות כלפי אישה אחרת.

12. בנסיבות בהן מדובר על טענות של רומן בין הנילוה לבין בעלה לשעבר של המתלוננת, וכאשר אין כל ראיה להתנהלות רשלנית ו/או לא הולמת ו/או שקשורה בעיסוקה של הנילוה כרופאה, הרי שאין למשרד הבריאות עילה להתערב.

מהן העובדות האמיתיות של המקרה?

13. **ראשית**, לא ברור כיצד כותבת המתלוננת במכתב התלונה כי היא "מטופלת [זמן הווה] על ידי רופאת המשפחה ד"ר ילנה קוגן", כאשר המתלוננת עברה לקופת תולים לאומית עוד לפני ספטמבר שנת 2020, מועד הגשת כתב התביעה לבית משפט השלום בתל אביב.

14. **שנית**, אין כל שחר לקביעה כאילו "לאחרונה התברר לי". אדרבא, נקודת המוצא היא העובדה כי מערכת היחסים בין המתלוננת לבין בעלה עלתה על שרטון מזה כמה שנים (הדבר עולה גם מתיקה הרפואי של המתלוננת), תוך שהמתלוננת הצהירה בכתב התביעה כי ידעה על קיומן של נשים אחרות בחיי בעלה לאורך כל אותן שנים (ולא "לאחרונה"), וכי ויתרה על משפחתה ועל חיי הנישואין שלה, ללא כל קשר לזהותן של הנשים בחייו של בעלה לשעבר או לנילוה.

15. כדי להסיר ספק נצטט מתוך כתב התביעה, כפי שנוסח: "התובעת ידעה במהלך השנים כי בעלה מנהל יחסים אינטימיים מחוץ לנישואין והשלימה עם הידיעה כי בעלה עזב את ביתם המשותף, בשלב זה טרם הידיעה מהי הסיבה לעזיבתו, אולם קיבלה זאת באופן שקול ותכננה להמשיך בחייה" (סעיף 2 לכתב התביעה-כך כתבה התובעת/מתלוננת).

16. הנילוה איננה מכירה את הנשים בחייו של בעלה לשעבר של המתלוננת, את מספרן ואת כל מערכות היחסים שהיו לו. הנילוה גם מכחישה כאילו היא מנהלת רומן עם בעלה של המתלוננת 9 שנים, או פרק זמן ארוך אחר. ממילא יש לדעת כי המתלוננת ובעלה נפרדו כבר לפני כ- 4 שנים והתגרשו לפני כ- 3 שנים.

17. כפי שכתב בפרק 'המבוא' לתגובה, אין המדובר בסוגיות שמתבררות במסגרת נציב קבילות הציבור במשרד הבריאות, וכאמור, מדובר בסוגיות מתחום דיני האישות, שכבר מצאו את פתרונן במסגרת הליכי גירושין בין המתלוננת ובעלה לשעבר, וההתדיינות האזרחית שמסמכים ממנה צורפו לעיל.
18. **שלישית**, גם הטענה כאילו "טיפול בי ובמשפחתי בזמן ניהול יחסי מין עם אב המשפחה היא לטעמי הפרה גסה של כללי האתיקה לרופאים", מבוססת על עובדות שקריות, שמוכחות מכל וכל, ושלא ברור מהיכן נלקחו עובדות שקריות אלה. בנוסף המקום לבירור סוגיות שעוסקות ביחסי מין בין אנשים בגירים, מתוך הסכמה, לאחר שכבר התא המשפחתי שלהם התפרק, איננו משרד הבריאות, ובטח שלא קשור לפעולה שלא כדין או רשלנית של הנילונה.
19. אם לא די בכל אלה, המקום לבירור סוגיות אתיות בהתנהלותם של רופאים, ככל שבכלל העובדות מלמדות כי קיימת שאלה אתית, היא, עם כל הכבוד, הלשכה לאתיקה של ההסתדרות הרפואית ולא משרד הבריאות, וממילא גם לאחר בחינת העובדות האמיתיות, אין בסוגיות אלה כדי להביא להתערבות הנציב בתלונה זו.
20. למען הסר ספק, גם הטענה כאילו יחסי מין בין הנילונה לבין בעלה לשעבר של המתלוננת לאו טענה היא, בהיעדר כל ראיה לנטען ובטח בהיעדר תלונה כלשהי מצד הבעל לשעבר של המתלוננת.
21. **רביעית**, הרופאה דוחה מכל וכל את הטענה כאילו היא קיבלה או מקבלת מתנה שאיננה כסף ממטופל.
22. מדובר בעוד טענת סרק הזויה, שאפילו המתלוננת מצהירה לגביה כי "לא ידוע לי על מתנות מסוימות שנתן בעלי לד"ר קוגן".
23. הנילונה היא רופאה עצמאית, לא זקוקה למתנות או לחסדים כלכליים או שווי כסף מאף אחד, לא קיבלה מתנות או שווה כסף ודוחה את הטענה הזויה על כל סעיפיה.
24. גם הטענה כי הרופאה מתגוררת [כיום בשנת 2023] עם גבר שהיה בעלה לשעבר של המתלוננת אין בה כדי לפסול את התנהלותה של הרופאה שכן מדובר בגבר גרוש, שעזב את ביתו לפני שנים, וזכותו לנהל את מערכת היחסים שלו עם מי שיבחר, כפי שזכותה של הרופאה לנהל מערכת יחסים עם כל אדם שתבחר במסגרת החוק בישראל.
25. **חמישית**, מסקירת התיק הרפואי של המתלוננת במכבי שירותי בריאות, עולה בצורה ברורה כי במשך 21 שנים שבהם הייתה המתלוננת מבוטחת במכבי שירותי בריאות, **רק ב- 11 מקרים באותן 21 שנים, ביקרה התובעת את הרופאה במרפאה, וגם אז, ברוב המקרים, מדובר על ביקורים מנהלתיים לצורך קבלת מירשמים או הפניות לבדיקות**. בכל יתר עשרות הפניות, מדובר על פניות אלקטרוניות, שכל הנראה גם לא בוצעו ישירות על ידי התובעת, שמעידה על עצמה שהיא לא דוברת עברית שוטפת ולא כותבת עברית.
26. למען הסר ספק, במהלך כל טיפולה של הרופאה במתלוננת, בין בצורה פיסית, ו/או אלקטרונית, סיפקה הרופאה לתובעת שירותי רפואת משפחה במקצועיות, ברמה סבירה, ובמיומנות, בהתאם לפרקטיקה המקובלת ובהתאם לנהלי משרד הבריאות ותוך ניהול מקצועי ומיומן של מצבה, ותוך מתן הסברים מפורטים כדבעי, ללא כל הטעיה, ללא כל שליחת בדיקות שלא לצורך, וללא טיפול תרופתי לא תואם, אלא בהתאם לפרקטיקה מקובלת.

27. למען הסר ספק, כל הטענות לגבי הפניות לסקסולוג, או לפסיכיאטר, שמכוונות כלפי ד"ר קוגן, הן שקר גס, והדבר עולה בצורה ברורה מהתיק הרפואי של המתלוננת.
28. הרופאה, מעולם לא פעלה בצורה ישירה ו/או עקיפה ו/או אחרת נגד האינטרסים של המתלוננת, מעולם לא הפנתה אותה לפסיכיאטר, מעולם לא הפנתה אותה לסקסולוג, ומעולם לא חדרה באף צורה לפרטיותה שלא כדין, קל וחומר במהלך בדיקה גינקולוגית/אורטופדית או אחרת.
29. **מצ"ב** העתק **תצהירה** של הגינקולוגית ד"ר בדרין, שעובדת במכבי שירותי בריאות, כפי שהוגש לתיק בית המשפט במסגרת התובענה שהגישה המתלוננת כאן, יחד עם תדפיסי הביקורים הרלבנטיים של המתלוננת אצל הגינקולוגית ד"ר בדרין, וממנו עולה בצורה מפורשת כי הייתה זאת ד"ר בדרין שהפנתה ביום 7.8.07 את המתלוננת לאורטופד לאחר שכאבי הבטן והאגן שלה לא נמצאו קשורים למערכת המין; וגם הפנתה את המתלוננת ביום 19.11.08 לייעוץ של סקסולוג לאחר שנראתה לה בדיכאון; וגם הפנתה את המתלוננת ביום 15.2.10 לייעוץ אצל פסיכיאטר כי התרשמה מדיכאון.
30. בנוסף, **מצ"ב** תדפיס רשומות רפואיות של ביקוריה של המתלוננת אצל ד"ר בדרין עם ההפניות שהמתלוננת מייחסת לד"ר קוגן, בצורה שקרית!
31. **שישית**, שינויי הגרסה של המתלוננת על מנת להתאים את גרסתה למידע שעולה מהתיק הרפואי שלה, גם הם לא יצליחו להסתיר את השקרים.
32. כאמור לעיל, התיק הרפואי של המתלוננת אצל הגינקולוגית ד"ר בדרין, מלמד כי הייתה זו ד"ר בדרין ששלחה את המתלוננת לבדיקת פסיכיאטר, וגם לייעוץ סקסולוג, וגם לבדיקת אורטופד, הכול כמתועד בתיק, ומתוך סיבות רפואיות ברורות, מוצקות, ולאחר הפעלת שיקול דעת רפואי של ד"ר בדרין.
33. למען הסר כל ספק, ד"ר בדרין הצהירה כי מעולם לא פעלה ממניעים זרים, ובטח שלא הייתה זקוקה לייעוצים של ד"ר קוגן. ואילו הנילונה מצהירה כי מעולם לא שוחחה עם ד"ר בדרין כדי לגרום לה לבצע פעולה זו או אחרת ביחס למתלוננת. מדובר בשקרים. הא ותו לא.
34. אולם חמור מכך מדובר בשקרים ממוחזרים.
35. **בכתב התביעה** בסעיף 12 [כתב התביעה הוגש בשנת 2020 כאמור לעיל], תיארה המתלוננת [שם היא התובעת] כי: "הנתבעת 1 [ד"ר קוגן - ד.ש.] אף הגדילה ונכנסה לחדר הטיפולים, בזמן שידעה כי התובעת קיבלה טיפול **אורטופדי**, עת נכנסה ללא רשות הנתבעת 1, התובעת שכבה על המיטה בתנוחה עוברית והפשילה את מכנסיה דבר שגרם לתובעת מבוכה גדולה".
36. לאחר שהשקר על כניסתה של ד"ר קוגן, לחדר בדיקה של **אורתופד**, הופרך באמצעות התיק הרפואי, במסגרת ניהול התביעה בבית משפט השלום בתל אביב, שינתה המתלוננת את גרסתה, ובמכתב התלונה למשרד הבריאות היא מתארת אירוע אחר, אך עם אותן משמעויות, בניסיון "לתקן" את העובדות, הפעם על ביקור אצל הגינקולוגית.
37. וכך כתבה המתלוננת, הפעם במכתב התלונה: "אבקש לפרט על תקרית אחת ספציפית שהתרחשה בשנת 2015 וגרמה לי למצוקה שבעקבותיה נמנעתי כמעט לחלוטין מלהגיע למרפאה כללית. עקב כאבים חזקים בגב, הפנתה אותי ד"ר קוגן לרופאת נשים [ד"ר בדרין-ד.ש.] אצלה ביקרתי ב 21.6.2015 וב 19.7.2015. ביום הביקור השני ה 19.7... בעיצומה של בדיקה חודרנית שביצעה בי **רופאת הנשים** על

שולחן הטיפולים נכנסה ד"ר קוגן ללא רשות לחדר הטיפולים והשתתה שם שניות ארוכות...".

37. עיון בתיק הרפואי מלמד כי בתאריך בו נקבה המתלוננת [בתלונה נכתב 19.7.15] כלל לא בוצעה בה בדיקה גינקולוגית/חודרנית כי התלונות היו על דלקת בדרכי השתן.

38. במילים אחרות, ומעבר לעובדה כי גם ד"ר קוגן, וגם ד"ר בדרין מכחישות כל טענה ואפילו בדל טענה על הפרת פרטיותה של המתלוננת או על שיקולים זרים, או כל דבר דומה לטענות אלה, לשקר אין רגליים, וברור מהתיק הרפואי כי לא התקיימה בכלל בדיקה גינקולוגית או חודרנית, במועד בו נקבה המתלוננת בכתב התלונה.

39. זאת ועוד; מדובר במתלוננת מניפולטיבית, שמשנה את גרסתה בין כתב התביעה [שם טענה כאילו ד"ר קוגן נכנסה לחדר הטיפולים של האורטופד] לבין מכתב התלונה [שבו היא טוענת כאילו ד"ר קוגן נכנסה במהלך בדיקה חודרנית/גינקולוגית], שלא בוחלת להעלות טענות שקריות, שניתן בנקל לסתור באמצעות עיון בתיק הרפואי [כפי שראינו מי שהפנתה את המתלוננת לפסיכיאטר הייתה ד"ר בדרין, ומי שהפנתה את המתלוננת לייעוץ סקסולוגי הייתה ד"ר בדרין], וזאת כאשר היא כבר יודעת שמדובר בטענות שקריות שהופרכו במסגרת ההתדיינות בפני בית משפט השלום בתל אביב במסגרת תביעת הרשלנות רפואית שהגישה המתלוננת ושאת דבר קיומה הסתירה מפני משרד הבריאות במכתבה.

40. בפסק הדין של בית המשפט העליון [כב' הש' פרופ' אלכס שטיין] ע"א 765/18 שניתן ביום 1.5.19 נקבע כיצד על בית משפט לנהוג כאשר בעל דין מוסר עדות שקר, בעניין מהותי לעניינו ולטענותיו, וכאשר מדובר בעדות יחידה של בעל דין:

"סבורני, כי שקרים אלו של בעל דין הנוגעים לעניינים המצויים בליבת המחלוקת - הם לבדם - צריכים היו לשמש בסיס לדחיית תביעתו ללא צורך בניתוח ראיות נוספות. דחיית התביעה בשל שקרים אלו היתה - ועודנה - תוצאה מתחייבת לנוכח שלושה כללים שעניינם פרוצדורה וראיות. מדובר בכללים ידועים ומושרשים, אך הפעלתם נתונה במידה רבה לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית, ומסיבה זו - כך נראה לי - היא לא יצרה עדיין נורמות כלליות ותקדימים מחייבים.

כאן המקום להציג כללים אלו ולעמוד על טיבם, ראשון ראשון, ואתרון אחרון.

מבין כללים אלו, הכלל הבסיסי והעתיק ביותר הוא חזקה ראייתית הקובעת כי מי שמשקר ביודעין בדבר אחד, משקר בכל עדותו: *Falsus in Uno, Falsus in Omnibus*. חזקה זו מהווה חלק מהמשפט המקובל האנגלי שמשמש מסד לדיני הראיות הנהוגים במקומותינו. היא עברה גלגולים שונים ורוככה במרוצת השנים. מעמדה כחזקה חלוטה שאינה ניתנת לסתירה ניטל ממנה זה מכבר, וכיום היא משמשת חזקה שבשיקול הדעת, שהפעלתה תלויה בשום שכל של הערכאה הדיונית (ראו: 3 JOHN HENRY WIGMORE, A TREATISE ON THE ANGLO-AMERICAN SYSTEM OF EVIDENCE IN TRIALS AT COMMON LAW 674-683 (1940)).

הפעלתה של חזקה זו (להלן: חזקת השקר) במקרהו של בעל דין אשר מוסר ביודעין עדות שקרית בנושא מרכזי להתדיינות, מצוי בליבת המחלוקת, הינה ברורה ומובנת מאליה. ברוב רובם של מקרים כאלה, אם נכריע את הדין לחובתו של בעל דין ששיקר - וזאת, אף מבלי לנתח ראיות אחרות - לא נטעה. הסתמכות על חזקת השקר יכול שתובילנו להחלטה לא נכונה במקרים חריגים שבחריגים (אם לא נאמר זניתים). המשאבים השיפוטיים שאותם יש להשקיע כדי לאתר את המקרים הללו ולהגיע לחקר האמת גם בהם, יהיו כרוכים בעלויות מוגזמות מבחינה חברתית. עלויות אלו תהיינה גבוהות יותר מהמחיר של טעות בקביעת עובדות באותם מקרים חריגים שבחריגים. אשר על כן, הפעלתה השיטתית של חזקת השקר תמזער את העלות החברתית הכוללת של טעויות ושל האמצעים השיפוטיים שנועדו למנען - תוצאה רצויה לכל הדעות, שכל מערכת משפטית צריכה לשאוף להגיע אליה (ראו טליה פישר

ואלכס שטיין, "דיני ראיות", הגישה הכלכלית למשפט 1103, 1105-1106 (בעריכת אוריאל פרוקציה, 2012)).

ובהמשך פסק הדין:

"כלל משפטי נוסף, וחשוב לא פחות, מצוי בסעיף 54(2) לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות), אשר קובע כדלקמן:

"פסק בית משפט במשפט אזרחי באחד המקרים שלהלן על פי עדות יחידה שאין לה סיוע, והעדות אינה הודיית בעל דין, יפרט בהחלטתו מה הניע אותו להסתפק בעדות זו; ואלה המקרים:
(2) העדות היא של בעל דין או של בן-זוגו, ילדו, הורו, אחיו או אחותו של בעל דין" [ההדגשה הוספה - א.ש.].

מהוראה זו עולה כי קביעת ממצאים בהתדיינות אזרחית על סמך עדותו היחידה של בעל דין ככלל איננה אפשרית. עדות כאמור טעונה סיוע ממקור חיצוני. באין סיוע כאמור, יכול בית המשפט לקבוע ממצאים על סמך עדותו היחידה של בעל דין רק אם יש בידו נימוקים משכנעים התומכים באמינותה, ונימוקים אלה חייב בית המשפט לפרט בפסק דינו (ראו: יעקב קדמי על הראיות חלק שלישי 1430-1433 (2009)). מכאן עולה כי כאשר מדובר בעדותו של בעל דין שנפגמה בשקר מכוון, אין כל אפשרות שבית המשפט יוכל לסמוך את ידיו על אותה עדות. ברי הוא, כי ראייה מסייעת אינה יכולה להפוך עדות שקר לעדות אמת; וממילא לא ניתן יהיה למצוא נימוקים שיתמכו באמינותה של עדות שקרית".

ולבסוף:

"הכלל השלישי והאחרון הוא איסור על שימוש לרעה בהליכי משפט. מקורו של איסור זה הוא סעיף 61(ב) לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973 (להלן: חוק החוזים), אשר מחיל את חובת תום-הלב והתובה לנהוג ב"דרך מקובלת" על כל פעולה משפטית, לרבות פנייה לערכאות וניהול התדיינות בבית משפט, בבוררות או בפורום אחר (ראו ע"א 3496/15 הורמוזי בבלפור נ' גבעת מרום בע"מ [פורסם בבנו] (פסקה 9 לפסק דינה של השופטת א' חיות (כתוארה אז), והאסמכתאות הנזכרות שם) (17.1.2017)). כלל זה אוסר על בעל דין לפתוח בהליך משפטי בהתבסס על טענה שקרית והסתרה מכוונת של עובדות מטריאליות, כאלה או אחרות. כמו כן אוסר הוא על בעל דין לנסות ולעוות את הדין על ידי מתן עדות שקרית ביודעין. איסורים כאמור יש לאכוף בנחישות, ביד קשה, ובאופן שירתיע בעלי דין מפני מתן עדות שקר ומעשים פסולים אחרים אשר מהווים שימוש לרעה בהליכי משפט. התרופה הנכונה נגד מסירת עדות שקר על ידי בעל דין - כאשר העדות מתייחסת לעניין מהותי להתדיינות ונמסרת ביודעין מתוך כוונה להטות את תוצאת המשפט - היא מתן פסק דין לחובת השקרן (בנוסף לענישה פלילית ופסיקת הוצאות, עניינים שאינם עומדים לדין כאן)".

41. אם נחזור למכתב התלונה - אכן, התדיינות בפני טריבונל מעין שיפוטי של משרד הבריאות איננה כפופה לדיני הראיות, ואולם את ההיגיון של הכלל הראשון [מי שמשקר במקום אחד חזקה כי משקר גם במקומות אחרים] ושל הכלל השלישי [איסור על שימוש לרעה בהליכי משפט] שמציין בית המשפט העליון הנכבד מפיו של כב' השי' פרופ' שטיין, יש לאמץ בצורה ברורה וחד משמעית במקרה של המתלוננת כאן.

42. לא זו בלבד שהמתלוננת מעלה טענות שקריות וממחזרת טענות שהיא יודעת שהן שקר גם [שהרי טענותיה הועלו כבר במסגרת תביעה משפטית, ונדחו על ידי הנילונה, בהתבסס על מסמכי התיק הרפואי של המתלוננת עצמה אחת לאחת, שהרי בתיק הרפואי כתובים דברים אחרים לחלוטין], היא גם עושה ניסיון נוסף [מקצה שיפורים] ומעסיקה את הרשויות בבירור של טענות שקריות, מבזבזת משאבי ציבור ומשאבים

כתובת למשלוח דואר: ת.ד. 20125, תל אביב, מיקוד 6120101 | כתובת המשרד: החשמונאים 117, תל אביב

טלפון: 077-7654502 | פקס: 03-5435756 | Email: David@drshrem-law.co.il

כספיים של ד"ר קוגן בחוסר תום לב, והחמור מכל - היא עושה כך לאחר שהתחייבה בחתימתה שלא הגישה כל תלונה לאף גורם, שאין תלונה כאמור ושגם לא תגיש תלונה כאמור. לזה בדיוק התכוונה כב' השי' חיות אותה ציטט כב' השי' שטיין כאשר נכתב: "כלל זה אוסר על בעל דין לפתוח בהליך משפטי בהתבסס על טענה שקרית והסתרה מכוונת של עובדות מטריאליות, כאלה או אחרות"

43. בנסיבות אלה של הגשת תלונה שקרית למשרד הבריאות בגין עובדות שקריות, תוך הסתרת התדיינות קודמת בין הצדדים, ולאחר שהמתלוננת בעצמה חתמה כי לא הגישה תלונות, אין בנמצא תלונות, וגם התחייבה שלא להגיש בעתיד תלונות לשום גורם ו/או גוף, מונחים שכמובן מתייחסים וכוללים גם את משרד הבריאות הר"י או כל גוף אחר, הרי שמדובר בעשיית שימוש לרעה בהליכי משפט כאמור בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"מ 8553/19 אלכסנדר אורן בע"מ ואח' נגד יהודית כהן ואח' בו קבעו שופטי בית המשפט העליון כי: "סעיף 61(ב) לחוק התווים מחיל את הוראות החוק – ובפרט את החובה לנהוג בתום לב ובדרך מקובלת, אשר נקבעה בסעיף 39 לאותו חוק – על כל פעולה משפטית, בשינויים המתאימים. הביטוי "פעולה משפטית" מכיל בחובו, בין היתר, נקיטת הליכים משפטיים וכל פעולה אחרת אשר נעשית במסגרתה של התדיינות משפטית" ולכן נקבע שם כי: "בעל דין שעושה מעשה מכוון המהווה שימוש לרעה בהליכי משפט ועל ידי כך גורם נזק או הפסד לבעל דין יריב, יחוייב בפיצויים. חבות כאמור תוטל עליו מכוח הוראות הדין הכללי – סעיפים 39 ו-61(ב) לחוק התווים (חלק כללי), התשל"ג-1973 (להלן: חוק התווים) – ולא במסגרתה של עוולת הרשלנות". כאמור זהו המצב בעניין שלפנינו.

44. גם הטענה הכללית, כאילו ד"ר קוגן התייחסה לכאבים של המתלוננת בביטול [מתי? באיזה שנה? באיזה איבר?] תוך הפנייתה של המתלוננת לפסיכיאטר, היא שקר היא מוכחשת מכל וכל ובעיקר היא איננה נתמכת [שלא לומר נסתרת] מהתיק הרפואי. נחזור ונבהיר כי ד"ר קוגן סיפקה למתלוננת ולכל מטופליה שירותי רפואת משפחה במקצועיות, ברמה סבירה, ובמיומנות, בהתאם לפרקטיקה המקובלת ובהתאם לנהלי משרד הבריאות ותוך ניהול מקצועי ומיומן של מצבה, ותוך מתן הסברים מפורטים כדבעי, ללא כל הטעיה, ללא הפניות "סרק", ללא מניעים זרים, ללא כל שליחת בדיקות שלא לצורך, וללא טיפול תרופתי לא תואם, אלא בהתאם לפרקטיקה מקובלת.

45. אין לרופאה כל מידע על משבר משפחתי קשה שפקד את המתלוננת בשנת 2018, או על פנייתה לפסיכיאטרית ד"ר חייקין מרינה. אין למתלוננת כל קשר לאנמנזה שנלקחה על ידי ד"ר חייקין ו/או לשאלות אודות בעלה/משפחה/חיי העבודה וכיוצא באלה פרטים. אין לד"ר קוגן כל קשר למה שהתרחש או לא התרחש במפגש של המתלוננת עם ד"ר חייקין, ואין שחר לכל טענה כאילו הייתה זו ד"ר קוגן "שהנחתה" מאחורי הקלעים את המפגש או סיפקה דרישות לד"ר חייקין כדי שתשאל את המתלוננת בכל עניין.

46. מדובר בטענה הזויה שאינה מגובה באף ראיה. מצ"ב תצהירה של ד"ר חייקין כפי שהוגש לתיק בית המשפט במסגרת התובענה שהגישה המתלוננת כאן, וממנו עולה בצורה ברורה כי ד"ר חייקין דוחה את כל טענותיה [ההזויות] של המתלוננת, ודוחה כל קשר או תקשורת בעניינה של המתלוננת עם ד"ר קוגן.

47. בנוסף לתצהירה של ד"ר חייקין, עיון ברשומה הרפואית של המתלוננת בתחום בריאות הנפש, מלמד את ההיפך הגמור מהנטען על ידי המתלוננת. המתלוננת [שוב] מסתירה את העובדה כי ביום 17.10.18 הייתה במפגש אצל פסיכולוגית בשם רונית אסיה, אשר כתבה: "התנהגות כפייתית שמתרחשת בין השאר בכתיבה אובססיבית המתעדת כל מטלה, אתגר, לוזי שרלוונטי לחיי היום יום. המריבות מושפעות מהתסכול הרב של אירינה מחוסר שיתוף הפעולה והיענות של ואלרי לבקשותיה של אירינה. הפגישה מאופיינת בתלונתיות אין סופית בגין התנהגותו של ואלרי בתסכול מתמשך מחוסר מימוש עצמי וחוסר השתלבות בחברה. לאירינה אין קשרים חברתיים. כל עולמה המשפחה שמייצרת תסכול אין סופי".

48. ההדרכה שניתנה לחולה [כלומר למתלוננת] היא: "לפנות לתחנה לטיפול זוגי באריאל, לבקש מטפל דובר רוסית, לתאם פגישה עם פסיכיאטר של מכבי באריאל לבחינת אופציות לטיפול הפרעות קשב של ואלרי והדיכאון של אירינה".
49. הנה כי כן ברור כי לא הייתה זו המתלוננת שפנתה לד"ר חייקין הפסיכיאטרית, אלא היא הופנתה על ידי פסיכולוגית שקבעה כי אין לה קשרים חברתיים, וכי היא סובלת מדיכאון, שניהם ללא כל קשר לד"ר קוגן או מי מפעולותיה הנטענות והמוכחשות.
50. בנוסף, התיק הרפואי של המתלוננת רצוף מקרים שבהם היא "מטפלת" בעצמה ובבני משפחתה. היא קובעת שהיא רופאה מאבחנת את עצמה ואת בני המשפחה, מטפלת בהם בין היתר בשתיית שתן של עצמם, בתרופות מוזרות שהיא קונה או רוקחת, בויטמינים או תוספי מזון, בכוסות רות, ותוך הימנעות משירותי רפואה "רגילה". במפגש עם ד"ר חייקין אליו מפנה המתלוננת נרשם: "מתלוננת על עצבנות יתר, סף תיסכול וגירוי נמוך, בכינות יתר. כל הזמן שותה וולריאנה. ניסתה וואבן שמרגיע אותה לוקחת וויטמינים ותוספי מזון. קוראת ספרות רפואית פסיכולוגי ואינטרנט ומאבחנת ומחליטה איך לעזור, חומרים טבעיים... מתארת התנהגות כפייתית "אצלי הכל לפי שעון, סדר לוי", הכל מתוקתק"... מודעת לכך שהיא "חולת קונטרול" ומגדירה את זה כבעיה...".
51. בסיכום כותבת ד"ר חייקין: האבחנה - "הפרעת הסתגלות, מעורבת עם חרדה ודכאון".
52. "הוצע טיפול תרופתי ב SSRI, רוצה לקרוא חומר ולהחליט. ובמידה שתחליט לקחת תחזור. קיבלה הסברים על אופציות של טיפול פסיכותרפיה וטיפול זוגי".
53. רק על מנת להשלים את התמונה העולה ממסמכי הרפואיים [המצורפים למכתבי זה] של המתלוננת [להלן נצטט רק חלק קטן מהמסמכים]; בשנת 1999 מסרבת טיפול ובוחרת בהומיאופתיה; בשנת 2012 [במסגרת ביקור א.א.ג, על רקע כולסטאטומה ממנה סובלת] מטפלת בעצמה בצמחים ובעלוקות, מתלוננת ש"מישהו מזריק לי מים קרים לראש" גם "מתנקה לי גידול באף". בתאריך 25.6.2014 כותב רופא אאג ד"ר ארקדי יקירביץ: "הובהר שאין בכוונתי לתמוך בטיפולים האלטרנטיביים למיניהם, בהם היא משתמשת". ויש עוד לא מעט רישומים דומים נוספים.
54. הנילונה מכחישה כל קשר עובדתי או סיבתי לטענת המתלוננת על קשייה להגיע לקופת חולים. לא היו דברים מעולם. המתלוננת, כפי שעולה מהתיק הרפואי שלה, פשוט איננה מאמינה ברפואה קונבנציונאלית, ולאורך כל השנים מתואר כי היא מסרבת לניתוחים ו/או לטיפולים כירורגיים, כולל במחלה קשה וחמורה כמו כולסטאטומה ממנה סבלה/סובלת [הקורא מופנה לתיעוד א.א.ג בקופ"ח מכבי מיום 20.7.99 וגם לרישומים נוספים המצורפים למכתב זה]. המתלוננת מטפלת בעצמה בשלל טיפולים הומיאופתיים, מאינטרנט ומכל מיני תומרים, ולכן היא ממעטת להגיע לקופת חולים, וללא כל קשר לד"ר קוגן. גם כאשר פנתה לרוב עשתה כך באינטרנט וגם כאן התיק הרפואי מדבר בעד עצמו. היא פשוט לא הגיעה לרופאה אלא 11 פעמים בתוך 21 שנים.
55. ד"ר קוגן מעולם לא התייחסה בזלזול למי מהתלוננות שהעלתה בפניה המתלוננת, טיפלה בהן אחת לאחת בצורה יסודית בהתאם לרפואה סבירה ותוך שמירה על סטנדרטים רפואיים ומקצועיים גבוהים, וללא כל סטייה מפרקטיקה מקובלת, וללא כל הפרת הפרטיות והסודיות הרפואית של המתלוננת.
56. כל הטענות שמעלה המתלוננת על קשייה, אינם קשורים כלל ועיקר לד"ר קוגן, אינם בגלל מעשים של ד"ר קוגן או מחדלים שלה, אלא קשורים למצבה, לאישיותה ולמחלותיה של המתלוננת כפי שגם עולה בצורה חד משמעית מתיקיה הרפואיים, לרבות של בריאות הנפש, המלמדים על אישה משכילה שעלתה מרוסיה ולא יודעת עברית, מבודדת וללא חברים, חסרת תמיכה, עם אבחנות "לא פשוטות" בתחום בריאות הנפש, ועם תא משפחתי מפורק מזה שנים ארוכות, וללא קר לד"ר קוגן. את כל אלה מנסה המתלוננת להשליך על כתפי הנילונה. הניסיון לתלות את כל צרותיה

- של המתלוננת בד"ר קוגן אין לו, מבחינה עובדתית, רפואית, או כל עילה אחרת, על מה לסמוך. מדובר בתלונת שווא מראשיתה ועד סופה.
57. הטענה על "תחושת פחד בושה וסטיגמה" שנטענות בגלל התנהלותה של ד"ר קוגן היא טענה שקרית. אדרבא, תסביר המתלוננת מה היא "הסטיגמה" ומהי "הבושה" וכיצד הן קשורות דווקא לד"ר קוגן, ומהו "הפחד" שגרמה לה ד"ר קוגן. ועוד תתכבד ותסביר המתלוננת כיצד היא נמנעת משירותים רפואיים אם היא מזמן כבר עברה לקופת חולים לאומית.
58. מעבר לכל אלה, לא ברור מהי טענת הבת של המתלוננת וכיצד נגרמה לה [לגבי וריה] "סטיגמה" או "בושה" או "פחד" או כל טענה אחרת. יש לדחות את טענותיה של הבת, שאינן מושתתות על שום מסד עובדתי.
59. הרופאה תחזור ותדגיש כי מדובר בטענות שקריות, שאינן אלא חיסול חשבונות משפחתי בגלל הליך גירושין קשה, שאין לה כל קשר אליו, וכי לא היא אשר גרמה לפירוק משפחתה של המתלוננת, וכי הדברים הללו מתוארים בצורה ברורה ברשומה הרפואית של המתלוננת, וקשורים להפרעות מהן סובלת המתלוננת, למחלותיה, לאישיותה, ולהתנהלותה בתא המשפחתי שלה ובלי שום קשר אל ד"ר קוגן.
60. סוף דבר; מדובר בשלל טענות שווא שקריות, שמוחזרו לאחר כישלונה של תביעת רשלנות רפואית בבית משפט השלום בתל אביב, בניגוד גמור להתחייבות משפטית ברורה וחתומה של המתלוננת, מתוך חוסר תום לב והיעדר ניקיון כפיים, תוך הפרת כל התחייבויותיה המשפטיות ברגל גסה ותוך עשיית שימוש לרעה בהליכים משפטיים, בחוסר תום לב, תוך הסתרת עובדות מהותיות, ותוך אי גילוי עובדות מהותיות שכלל לא נזכרו במכתב התלונה. מעבר לכך, בחינת הסוגיות שהועלו במכתב התלונה מלדת כי לטענות אין כל בסיס עובדתי, והדברים עולים בצורה ברורה מהרשומה הרפואית של המתלוננת שממנה עולה כי מדובר בשקרים של המתלוננת. אין כל פסול או פגם במעשיה של הרופאה והיא פעלה כרופא סביר, לרבות במישורים האתיים, תוך שהיא שוקלת אך ורק שיקולים רפואיים לטובת מטופליה, באשר הם. הניסיון "לסגור חשבון" עם ד"ר קוגן אינו מתאים לביורר של משרד הבריאות במישור של רופאים או רפואה סבירה, וממילא מדובר בהליכים של גירושין שכבר הסתיימו, ובתביעה משפטית של המתלוננת שכבר נדחתה. מעבר לכל אלה, ובניגוד גמור למתלוננת, בידי הרופאה תצהירים של רופאים עמיתים ובעיקר רשומה רפואית, שמאששים את גרסתה ודוחים מכל וכל את גרסתה של המתלוננת.
61. אשר על כן מתבקש הנציב הנכבד לדחות את הבקשה, לגנוז אותה מכל הסיבות המנויות לעיל.
62. למען הסר ספק ככל שהתלונה לא תיגנוז, בדעת הרופאה לזמן עדים למסור את העובדות הנכונות.

בכבוד רב,
ד"ר דוד שרים, עו"ד

7-2736/1-326